

המר' 52376/95

ת.א. 2123/95

בית המשפט המחוזי

ב.ב.א.ר. - ש.ב.ע.

בפני כבוד הנשיא א. לרון

זאב נוטמן

המבקש :

- נ ד -

1. ישעיהו איתן

המשיבים :

2. זאב איזנמן

3. השקעות תר בע"מ

4. עו"ד בלפור קויטי

: עו"ד א. לוי

בשם המבקש

בשם המשיבים 1 - 3 : עו"ד א. קרנון

המשיב 4 כצד פורמלי: בעצמו

החלטה

בין המבקש למשיבים 1 ו-2 נערך ביום 3.5.93 הסכם בקשר לרכישת מניות בחברת מלון נאות מדבר בע"מ (להלן - החברה) ומכירתן.

בהסכם צויין שהמבקש היה אז הבעלים של 4% מהון המניות של החברה, המשיבים 1 ו-2 היו הבעלים של 3% מהון המניות של החברה וחברת מלון זוהר באר שבע בע"מ (להלן - חברת מלון זוהר) היתה הבעלים של 45% מהון המניות של החברה. בהסכם נאמר שהמבקש והמשיבים 1 ו-2 ירכשו 35% מהון המניות של החברה מבעלי מניות אחרים כך שבסך הכל תהיה להם שליטה, כמישרין ובעקיפין, על 87% מהון המניות של החברה. מהאמור עולה שהיתה להם שליטה בחברת מלון זוהר, אם כי לא צויין באילו חלקים.

לאחר מכן נאמר באותו הסכם שהם ימכרו 50% מהון המניות של החברה, במחיר של 1.5 מליון דולר ושלאחר השלמת כל העסקאות הם יופיעו באסיפות בעלי המניות ובדירקטוריון של החברה כקבוצה אחת כאשר היחס הפנימי יהיה שליש למבקש ושני שליש למשיבים 1 ו-2 והם ימנו דירקטורים בחברה באופן שווה בין המבקש לבין המשיבים 1 ו-2.

בעקבות זאת נערך ביום 12.5.93 הסכם להעברת 50% ממניות החברה בין המבקש והמשיב 2, באמצעות כנו המשיב 1, מצד אחד שכונו בשם "הקבוצה" לבין אדם בשם גאוויד אלדרדשתי בשם קבוצת משקיעים שכונו בשם "המשקיעים" ואשר רכשו את המניות האמורות של החברה תמורת סכום של 1.5 מליון דולר.

לאחר שהתגלו חילוקי דיעות בין המבקש והמשיבים 1 ו-2, שכונו כאמור בשם "הקבוצה" מצד אחד לבין רוכשי המניות שכונו בשם "המשקיעים" מאידך אשר תוארו על ידיהם כחילוקי דיעות תהומיים ערכו ביניהם הסכם בוררות, ביום 12.5.94, להעברת כל חילוקי הדעות ביניהם להכרעתו של בורר יחיד שהיה השופט בדימוס שאול אלוני.

לאחר קיום הדיונים בבוררות נתן הבורר, ביום 28.5.95, פסק בוררות שבו הורה על החזרת המצב לקדמותו באמצעות סעד ההשבה, כלומר שמניות החברה שהועברו על ידי הקבוצה למשקיעים יוחזרו לקבוצה והקבוצה תחזיר למשקיעים את הסכום של 1,430,000 דולר שקיבלה תמורתן תוך שנקבע שהחיוכים האמורים יבוצעו בתוך 60 יום מיום מתן פסק הבוררות. כזכור כללה הקבוצה, כפי שכונתה גם בפסק הבוררות, את המבקש ואת המשיב 2 על ידי כנו המשיב 1.

לאחר מכן הגיש המשיב 2 בקשה לאישור פסק הבוררות לביהמ"ש המחוזי בת"א והמשקיעים הגישו בקשה לביטולו.

גם המבקש הגיש בקשה לביטול חלקי של פסק הבוררות, אך ביהמ"ש, בפסק דין מיום 19.10.95, דחה את ההתנגדויות ואישר את פסק הבוררות.

בעקבות זאת ולאחר שהמניות נשוא המחלוקת בין הקבוצה למשקיעים הופקדו בזמנו בידי הנאמנות של המשיב 4, שהוא המזכיר והיועץ המשפטי של החברה, ולאחר שלמבקש נודע שבכוונת המשיבים 1 ו-2 לגרום להעברתן של המניות, על פי פסק הבוררות כפי שאושר, מהנאמן למשיבה מס' 3, שהיא חברה בבעלותם ובשליטתם המכרעת של המשיבים 1 ו-2 פנה המבקש לביהמ"ש בבקשה זו למתן צווים זמניים כנגד המשיבים.

בבקשה לצו מניעה זמני ביקש להורות למשיבים להמנע מהעברת מניות "המשקיעים", כפי שהוגדרו לעיל, למשיבה 3, לתת צו עשה זמני למשיב 4 שיחייב אותו להעביר את המניות האמורות למבקש ולמשיב 2 המהווים את "הקבוצה" לפי פסק הבורר, ביקש לתת צו מניעה זמני אשר יאסור על המשיבים 1 ו-2 לשנות את השווי והאיזון במינוי דירקטורים בינו לבין המשיב 2 בחברה וביקש לתת צו עשה זמני כנגד המשיבים 1 ו-2 שיחייב אותם לפתוח חשבון בנק משותף עם המבקש ביחס לכספים שנתקבלו וייתקבלו מהבנק הבינלאומי בעקבות התדיינות של החברה עם הבנק וכן ביקש לתת הוראות משלימות בעניין זה.

תוך שבוע לאחר מכן הגיש המבקש, ברשות ביהמ"ש, את התביעה העיקרית לאותם הסעדים כשההכדל הוא שבתביעה העיקרית מבוקשים הסעדים באופן סופי ואילו בבקשה נתבקשו הסעדים באופן זמני עד למתן החלטה בתביעה העיקרית.

ביהמ"ש נעתר לבקשה לגבי מתן צו מניעה האוסר על העברת המניות למשיבה 3 ועל שינוי האגיון כמינוי הדירקטורים בחברה אך לא נעתר לבקשה לצווי עשה זמניים לאחר שנראה היה לו שאין מקום למתן צווים אלה במעמד צד אחד ולאחר שסבר שצווי המניעה, כפי שניתנו, יש בהם כדי להבטיח אי פגיעה בזכויות המבקש עד לדיון במעמד שני הצדדים.

המבקשים 1 ו-2 הגישו בקשה לביטול צו המניעה הזמני כפי שניתן. עם תחילת הדיון ולאחר שצו המניעה הזמני ניתן במעמד צד אחד הוסכם לאחד את הדיון בשני הבקשות וכי לפי הסדר הקבוע ייחשב הדיון כדיון בבקשה למתן צו המניעה מלכתחילה כולל כל הבקשות לצווי עשה. לאחר שהצדדים נחקרו על תצהיריהם והמשיב מס' 4 אף הובא כעד מטעם המשיבים 1, 2 ו-3 והוגשו מסמכים, הגישו ב"כ הצדדים סיכומים בכתב, בהתאם להוראות ביהמ"ש, ועתה יש לתת החלטה בבקשה לצווי המניעה ולצווי העשה הזמניים כפי שנתבקשו מלכתחילה.

בהסכמת הצדדים נקבע שהדיון בעתירה הרביעית בקשר לחיוב בפתיחת חשבון בנק משותף בקשר לכספים שנתקבלו וייתקבלו מהבנק הבינלאומי ייתקיים כמסגרת התביעה העיקרית. כך שבשלב זה יש לדון רק בענין העברת המניות ומינוי הדירקטורים.

המבקש הסתמך בעיקרו של דבר על ההסכם להעברת מניות החברה שנערך בין "הקבוצה" לבין "המשקיעים" ביום 12.5.93 כשהדגש הוא על כך שהסכם זה נערך על ידי חברי הקבוצה, קרי המבקש והמשיב 2 באופן אישי, טען שהסכם הבוררות ופסק הבוררות ניתנו בעקבות זאת במחלוקת בין הקבוצה מצד אחד לבין המשקיעים מצד שני כשהקבוצה היא כאמור המבקש והמשיב 2 באופן אישי וגם פסק הדין שאישר את פסק הבוררות ניתן עפ"י דיון שבו היו הצדדים, חברי הקבוצה והמשקיעים, ואילו המשיבה מס' 3 שלה מבקשים המשיבים 1 ו-2 להעביר את המניות לא נזכרה כלל בכל

המסמכים האלה.

המשיבים 1 ו-2, מאידך, תומכים יתדותיהם בהסכם שנערך בין המבקש למשיבים 1 ו-2 ביום 3.5.93, שנוצר כתחילת החלטה זו, שבו נאמר כי הם ירכשו 35% מהון המניות של החברה "במישרין ו/או באמצעות זוהר ו/או חברת השקעות תר בע"מ" ולטענתם בוצע הדבר באמצעות חברת השקעות תר בע"מ, היא המשיבה מס' 3, וכי מי שעסק במכירת המניות מטעם הקבוצה ומי שהעבירן למשקיעים היונה אותה חברת תר, ולכן, לטענתם, על פי הוראות ההשבה שבפסק הבוררות יש להחזיר את המניות לאותה משיבה מס' 3 שהיא שהעבירה אותן למשקיעים וב"כ המשיבים הוסיף וטען כי מהפרוטוקולים של ישיבות הדירקטוריון של החברה שהתקיימו לאחר מכן בנוכחות המבקש עולה אישור למצב דברים זה. כמו כן טען ב"כ המשיבים שאין להעתר לבקשה משום שהמבקש בא לביהמ"ש בחוסר ניקיון כפיים ומשום שמאזן הנוחות מטה את הכף לכיוון אי מתן צו המניעה ומשום שהבקשה הוגשה בשיהוי.

נראה לי שיש מקום להעדיף את עמדת המבקש על פני עמדת המשיבים 1 ו-2. נשוא הבקשה מתייחס לביצוע הסכם העברת המניות מיום 12.5.93 שנערך, כאמור, בין "הקבוצה" לבין "המשקיעים" והקבוצה כללה, כאמור, את המבקש ואת המשיב מס' 2 על ידי בנו המשיב מס' 1, באופן אישי, מבלי שהמשיבה מס' 3, או כל חברה אחרת הוזכרו כמעבירות המניות למשקיעים. לכן כשבאים לבצע את ההשבה על פי ההסכם, מכוח הוראות פסק הבוררות, יש להחזיר את הנמצא לקדמותו כפי שהיה בעת עריכת ההסכם ולכן יש להחזיר את המניות לקבוצה, כלומר למבקש ולמשיב 2 ולא לחברת ההשקעות, המשיבה 3, שלא נזכרה כלל בהסכם העברת המניות ושלפי ההסכם שבו אנו דנים לא היא זו שהעבירה את המניות למשקיעים. בהתאם לכך גם הסכם הבוררות אשר העביר את הסכסוכים בין "הקבוצה לבין המשקיעים", בקשר להעברת המניות, נערך בין הקבוצה לבין המשקיעים, כשאני חוזר ומדגיש שהקבוצה כללה את המבקש ואת המשיב 2 באופן אישי וגם פסק הבוררות ניתן בסכסוך בין

"הקבוצה" לבין "המשקיעים", תוך שימוש באותם כינויים וגם פסק הדין של בית המשפט שאישר את פסק הבוררות ניתן כשבעלי הדין באותו הליך היו חברי הקבוצה, כלומר המבקש והמשיב מס' 2 והמשקיעים. לכן כשבאים עתה להחזיר את המוצב לקדמותו, את ההשבה בהתאם למערכת ההסכמים ופסקי הדין האמורים, שהם הכסיס לפעולת ההשבה יש לבצע את הפסק כלשונו, אשר מבטא גם את מערכת היחסים האמיתית כפי שנקבעה על ידי הצדדים וכפי שתוארה לעיל יש להורות על העברת המניות, כלומר על ביצוע פעולת ההשבה, מהנאמן למבקש ולמשיב 2 ואין מקום להורות על העברת המניות למשיב מס' 3 שלא נזכרה בהסכמים, כפסק הבוררות וכפסק הדין של ביהמ"ש אותם באים לבצע. בהסכם היסודי שנערך בין הצדדים ביום 3.5.93 שעליו הסתמך ב"כ המשיבים, נאמר, בסעיף 10, כי:-

"לאחר השלמת כל העסקאות למיניהן כמתואר לעיל, איזמן וגוטמן (כלומר המבקש והמשיבים 1 ו-2). יופיעו באסיפת בעלי המניות והדירקטוריון של נאות (כלומר החברה) בקבוצה אחת לכל ענין ודבר (להלן - הקבוצה), כאשר היחס הפנימי בקבוצה יהיה כפי שהוא היום קריא (כך), שני שלי - איזמן ושליש - גוטמן (להלן - היחס) והוא יחול גם על רכישת המניות כאמור לעיל".

לכן יש להורות, בהתאם לאמור, על העברת המניות הנוכחית על ידי הנאמן כשיעור של שליש למבקש ושני שלישי למשיב מס' 2. גם המשיב מס' 1 בחקירתו הנגדית הודה שומשיבה 3 היתה צריכה לשמש צינור לביצוע ההסכמים כפי שתוארו, ולזוהר שההסכמים נערכו ללא שימוש בצינור זה אין לתת עדיפות לצינור על פני המהות האמיתית מה גם שמעדות המשיב מס' 1 עולה שבעלי המניות כמשיבה מס' 3 אינם כוללים את המבקש באופן ש"הצינור" לא ישמש את מטרתו ולא יגרום להחזרת המניות למבקש ולמשיב 2 כשיעור של שליש ושני שלישי כפי שצוין לעיל. יש בהחלט מקום לחשש, לאור המחלוקת הנוכחית בין הצדדים, שהשימוש באותו צינור לא ישמש למטרה לה נועד, כלומר להעברת ותייעול המניות למבקש ולמשיב 1 לפי היחס שפורט אלא המשיבים 1, 2 ו-3 מתכוונים לעשות שימוש בצינור זה על מנת

שלא להעביר למבקש את חלקו ולקפח אותו, בדרך זו או אחרת בהחזרת המניות.

נכון הדבר שבהסכם המקדים שערכו המבקש והמשיבים 1 ו-2, בינם לבין עצמם ביום 3.5.93 דובר על רכישת מניות החברה מבעלי מניות אחרים על ידי המבקש והמשיבים 1 ו-2 "במישרין ו/או באמצעות זוהר ו/או חברת השקעות תר בע"מ", אבל בעת ובעונה אחת נאמר בהסכם כי לאחר שירכשו את המניות הם, כלומר המבקש והמשיבים 1 ו-2, ימכרו 50% מהון המניות של החברה למי שלאחר מכן כונו בשם המשקיעים במחיר של 1.5 מליון דולר כפי שכבר צויין לעיל. מהאמור עולה שגם לפי הסכם זה הצדדים האמיתיים לעסקאות היו המבקש והמשיבים 1 ו-2 והגופים האחרים נועדו רק לשמש צינור לביצוע העסקאות ולא בעלי עניין העומדים בפני עצמם. ובהמשך הוסכם נאמר, בסעיף 2 להסכם, כי לאחר הרכישה "אייזמן וגוטמן ישלטו במישרין ובעקיפין ב- 87% מההון הנפרע של נאות (כלומר - החברה)". אמנם גם כאן נזכר הביטוי "במישרין ובעקיפין" אבל הדגש הוא על השליטה. וזו לפי האמור היא בידי המבקש והמשיבים 1 ו-2. ולכן אין בהסכם זה סתירה למה שנאמר לעיל לאחר שחברי הקבוצה בחרו לבצע את העסקה עם המשקיעים בעצמם ולא באמצעות מלון³ זוהר או חברת ההשקעות המשיבה מס' 3, כשבסעיף 10 להסכם נאמר, כפי שצויין, שהיחס הפנימי בקבוצה יהיה שליש למבקש ושני שליש למשיבים 1 ו-2, דבר שאינו קיים בחברת ההשקעות תר, המשיבה מס' 3.

המשיב 4, הנאמן שבידיו הופקדו המניות, אמנם אמר שהמניות הועברו אליו על ידי המשיבה 3 אבל לא הומצא כל פרוטוקול שאישר העברת מניות קודמת בחברה למשיבה מס' 3 וחזקה על ב"כ המשיבים שלו היתה החלטה כזו היה מומצא אותה לביהמ"ש וכיוון שלא הומצאה יש לצאת מן ההנחה שלא היתה החלטה כזו ולכן דברי המשיב 4 כנאמן מבטאים אולי פעולה שנעשתה בדרך זו או אחרת אבל שאין לה תוקף משפטי ואין בה כדי לפגוע בזכויות

המבקש, כפי שפורטו, לאורך כל הדרך, ושמשמעותן לשמור בידו שליטה על שליש מהמניות החברה. העובדה שהמשיב מס' 1 שעסק בפועל בביצוע ההסכם עם המשקיעים בחר לבצע זאת באמצעות המשיבה 3 ולהגיש דיווחים חשבוניים למס הכנסה ולערוך חישובים של רווח והפסד במסגרת זו, אין בה כדי לגבור על המהות האמיתית של הדברים ואין לתת לה עדיפות על פני מערכת היחסים האמיתית שבין הצדדים כפי שפורטה לעיל ושבאה לידי ביטוי הן בהסכמים כפי שנערכו והן הפסק הבוררות ובפסק הדין של ביהמ"ש.

גם בפרוטוקולים של החברה שצורפו אין כדי לשנות ממסקנה זו. בפרוטוקול הראשון מיום 1.6.93, לא נזכרת כלל המשיבה מס' 3 ולא ברור על מה הסתמך ב"כ המשיבים 1, 2 ו-3 כשטען בבקשתו לביטול צו המניעה (סעיף 3.6.1), כי הדירקטוריון של החברה החליט בישיבה זו לאשר למשיבה 3 לרכוש מניות בחברה מבעלי המניות הקודמים. בשעה שבפרוטוקול נכללה במפורש החלטה "לאפשר לה"ה אייזמן וגוטמן לרכוש מניות בחברה". בפרוטוקול השני מיום 15.7.93 אמנם נאמר שהמשיב 1 הופיע בשם המשיב 2 וגם בשם המשיבה 3 אבל אין לראות בכך הסכמה מודעת של המבקש להעברת המניות על שם המשיבה 3 ואין לשלול את טענתו של המבקש שהדבר נעשה במסגרת "מוחטף" מבלי שתשומת ליבו הוסבה לכך. לגבי הפרוטוקול השלישי * מיום 19.7.93, הוא לא נחתם על ידי המבקש כפי שבדרך כלל חתם על הפרוטוקולים האחרים, מוזר שבאותו פרוטוקול נכללה רשימת בעלי המניות, מבלי שהיה צורך בכך ושוב אין לשלול את טענתו של המבקש שהפרוטוקול נערך בכתב יד על ידי עובד החברה יוחנן קיות, עובדה שאושרה בעיקרה על ידי המשיב מס' 1, אם כי אמר שהנ"ל ערך רשימות לעצמו, ושהפרוטוקול המוזזפס, כפי שהמבקש טוען "שופץ" כדי להתאימו לטענות המשיבים 1 עד 3.

נראה לי שאין ממש גם בשאר הטענות שהועלו על ידי ב"כ המשיבים 1 עד 3 בדבר חוסר נקיין כפייס, שיהיו ובקשר למאזן הנוחות כנימוק לאי היענות לבקשה. אמנם הוכח כי ניתנו הלוואות לעובדים של החברה, דבר שאושר

במסמך בכתב על ידי המבקש (1/נ), אבל אין לומר כי הוא שיקר בענין זה באומרו שהלוואות אלה לא אושרו לאחר שבעדותו אמר שהוא ישב עם המשיב 1 שאמר לו שיש לו ענין במתן הלוואות, ופירט את הנימוקים לכך והוסיף "אינני זוכר אם לא אישרתי את הלוואות האלה, הכל היה בשיחה חטופה".

מהאמור עולה שהמבקש אומץ טעה אבל בפירוש המילה שיקר איננה מתאימה ולא מצאתי יסוד בכל הטענות האחרות לחוסר ניקיון כפיים ולשיהוי. גם אם למבקש נודע במהלך הבוררות על ביצוע מכירת המניות למשקיעים כאמצעות חברת תר. הרי יש מקום להניח שלא עלה בדעתו, באותה עת, שהדבר נעשה מתוך מגמה לקפח אגף חלקו במניות החברה שהועברו למשקיעים ואין לומר שהיתה מצידו הסכמה כאמצעות אי נקיטת פעולה או שיהוי להחזרת המניות, דבר שאז עוד לא היה ידוע שיקרה, לחברת ההשקעות שהיא בשליטתם של המשיב 1 ו-2 בלבד, באופן שתישלל זכותו לחלקו במניות החברה שהועברו למשקיעים או לתמורתם. מיד שנודעה למבקש כוונתם של המשיבים 1 ו-2 להעביר אגף המניות למשיבה 3 פנה מיד בבקשה זו לביהמ"ש ועל כן העלאת טענת השיהוי מופרכת מעיקרה.

גם אינני רואה באיזה הקשר הועלתה טענת מאגן הנוחות, שאיננה רלבנטית למקרה הנדון. המשיב 1 הודה שכתחילה פעל במשותף עם המבקש להשגת המימון הדרוש לצורך ביצוע ההשבה, דבר זה תומך תמיכה נוספת בטענת המבקש שלא היה מצידו כל שיהוי ושלא העלה בדעתו עד לרגע האחרון שקיימת כוונה לפגוע בזכויותיו במסגרת ההשבה, דבר שעולה כעת באופן ברור מעמידתם של המשיבים 1, 2 ו-3 בתוקף על כך שההשבה תבוצע דווקא למשיבה 3, שבה למבקש אין חלק. מבלי שיובטח חלקו של המבקש כפי היה קיים ואושר בכל ההסכמים והמסמכים. המבקש אמר שאם ינתנו הוראות לנאמן להחזיר לו את חלקו היחסי במניות החברה המוחזרות יוכל להבטיח את המימון הנדרש לצורך זה ואין לשלול מראש שלא יוכל לעמוד בכך ולומר שבשל כך מאגן הנוחות מחייב להורות על החזרת המניות למשיבה 3.

לאור כל האמור יש גם מקום לקבלת העתירה למתן צו המניעה לגבי אי שינוי ההרכב היחסי של מינוי הדירקטורים בחברה על ידי הקבוצה בחלקים שווים, כלומר "באופן שווה בין איזמן וגוטמן", כפי שנאמר בסעיף 11 להסכם מיום 3.5.93, שלא הוגש כל מסמך המבטל אותו.

ב"כ המשיבים 1, 2 ו-3 לא טען בסיכומיו, אף לא כטענה חילופית, שאין להעתר לבקשה לצו עשה זמני ביחס להעברת המניות למבקש ולמשיב 2, לפי חלקם היחסי במניות החברה משום הסעד הזמני בעניין זה זהה לסעד הסופי ואין לנהוג כדרך זו, מכל מקום גם לגופו של עניין נראה לי שיש מקום לקבל את טענותיו של ב"כ המבקש בעניין זה, כפי שפורטו בסעיף 7 לסיכומיו, כי במקרה הנדון יש הצדקה למתן צו העשה הזמני בעניין זה משום הדחיפות שבביצוע הפעולות הכרוכות בביצוע ההשבה בתוך המועד שנקבע בפסק הבוררות ושעל מנת לעמוד בו ולגייס את הכספים הדרושים לכך חיוני הדבר להורות, לא רק על אי העברת המניות למשיב 3, אלא על העברתן בפועל למבקש ולמשיב 2 כפי שהדבר נאמר בספרו של דר' א. וינוגרד צווי מניעה, בעמ' 69 תוך ציטוט מפסק הדין בעניין מרום נגד המועצה לייצור ושיווק כותנה, פד"י יב' (2) 1380. נאמר שם כי העובדה שצו לשונה עלול לתת למבקש את כל מבוקשו מחייבת זהירות יתרה בשימוש כשיקול הדעת, אך גם במסגרת זו יש מקום למתן צו העשה המבוקש בנסיבות שפורטו לאחר שהמחלוקת היא בעיקרה משפטית, או מבוססת על מסמכים שאין מחלוקת לגביהם, דבר שלגביו נאמר בפסק הדין בעניין סופר גז נגד תופיני סער ר.ע.א. 2512/90, פד"י נה (4) 405, רשאי ביהמ"ש להכריע במחלוקת גופה כבר בשלב המקדמי ובמסגרת זו נראה לי שבנסיבות העניין יש הצדקה למתן צו העשה הזמני כאשר מתן צו המניעה בלבד למעשה יסכל את מטרת הצו ולא יתן למבקש את הותרופה המקומית בנסיבות העניין במסגרת של צווים זמניים.

לכן אני משאיר בתוקף את צווי המניעה הזמניים לגבי העתירות א' וג' לבקשת המבקש כפי שניתנו בצו מיום 10.12.95, מוסיף צו עשה זמני למשיב מס' 4 להשיב את מניות המשקיעים המצויות בידי הנאמנות, בהתאם לתנאי פסק הבוררות, בשיעור של שליש למבקש ושני שליש למשיב מס' 2, וכל הצווים האמורים יהיו בתוקף עד למתן פסק דין בתביעה העיקרית שהוגשה (ת.א. 2123/95), ומחייב את המשיבים 1 עד 3 באופן הדדי, לשלם למבקש את הוצאות הבקשה ושכר טרחת עו"ד בסך של 10,000 ש"ח בתוספת מע"מ על סכום זה.

ניתן בפומבי היום: 12/02/96 במעמד

()

א. לרון - נשיא

תקדימים: שולי ס.

שם המרשוקול: 52376/95

[] העתקים נוספים לצדדים.

[] העתקים לנו נמסרו לצדדים.

הערות והתקדימות:

המזכיר הכללי
התביעה
המחוזית
תל אביב